

виждаме въ улея до пхтя трупа на единъ турски сълдатинъ, превисокъ ржеть; още по нататакъ същата отвратителна меризма отъ кжмъ лозита на дѣсно отъ пхтя; поискахъ да идж, нѣ се побояхъ да оставя низамина на унищожението на българетѣ. които така често се срѣщатъ. Стигнахме въ Казанлъжъ около 3 часа слѣдъ пладнѣ. На края на града, на двѣ, както ми се чини, насипани могили, нѣколко души стари турци правятъ намазъ. „Виждашъ, молятъ се кучетата!“ забѣляза, като се смѣеше, проводника. При самото влизане въ града, пхтя заваленъ отъ волови и конни кола, натоварени съ покжщнина; това бѣха турски семейства, които не повѣрвале въ покровителството на рускитѣ власти, оставатъ града и отиватъ задъ Срѣдня гора, въ района на расположението на турскитѣ войски. При влизането на главната улица, стоеше унтеръ-офицерски караулъ отъ българското опълчение. Най напредъ трѣбваше да вжрвимъ по турската махала, дѣто, за голѣмо удивление, мжжското население издѣзло на улицата и благочинно, съ обичната мусулманска важностъ, сѣдеше прѣдъ проткитѣ на двороветѣ си.

Когато азъ минавахъ, турцитѣ ставаха, скръстваха си на гжрди ржцетѣ и съ почитание се покланяха.

По улицата, по която ний минавахме, тече бистра планинска рѣчица; това бѣше за мене пакъ ново нѣщо. Като заминахме една не голѣма джамия, стжпихме въ българската частъ на града, която, както съ своята си живостъ, тѣй съ хубавитѣ си улици, съставлява голѣма противоположностъ на турската.

Тукъ много дваетажни кжщи. Спрѣхъ се на главната улица въ единъ ханъ. Съ чистота на номеритѣ си хана не жеше се похвали, особено съ нехубавитѣ си и мржсни дървени кровати, които не само не обѣщаваха на пжтешественика приятенъ сънъ, а напротивъ — разжсване отъ множеството въ тѣхъ насѣкоми. Азъ предпочетохъ да се настанж на балкона, слѣдъ което се заехъ съ туалета си.

Слѣдъ като си набързо похапнахъ, отидохъ кжмъ комендантината на града, майора Павла Попова. Поповъ, твърдъ задължителенъ и любезенъ човѣкъ, обяви ми, че опълчение-